

■ **Conseil Représentatif des Institutions et de la Communauté Croates de France** ■

POZIV IZVANDOMOVINSTVA ZA STVARANJE NOVE, JAKE I DINAMIČNE HRVATSKE

Hrvatska dijaspora treba da se čuje kako bi potvrdila povijesnu istinu i političku zbilju koja se tiče naroda i hrvatske države, u nacionalnom i međunarodnom kontekstu zasićenom antihrvatskom propagandom gotovo cijelo zadnje stoljeće.

Sa svoje strane, Predstavničko Vijeće Hrvata Francuske želi biti prisutan u javnom životu, u medijima i svugdje gdje se hrvatski interesi moraju dostojno braniti.

Predstavničko Vijeće je prirodni predstavnik hrvatskog civilnog društva u Francuskoj i kao takav želi biti nezaobilazni sugovornik za javnost, medije, službene vlasti.

Hrvatska je našla svoje mjesto u kolektivnoj povijesti suverenih nacija u Europi. Ona sada mora utjeloviti narod koji je još uvijek u potrazi za jedinstvom i solidarnošću. Nova Hrvatska mora raditi na potrebnim transformacijama na ekonomskom, društvenom, političkom planu ali i na materijalnom kao i na intelektualnom polju. To je uvjet da Hrvati, ma gdje oni živjeli, mogu ući u suvremenost, prilagođavajući se novim vremenima, čuvanjem svojih kulturnih i duhovnih vrijednosti, bez obzira na prepreke bilo koje vrste s kojima se susreću iznutra i izvana.

Dvije zadaće koje pripadaju državi su jasne. Treba s jedne strane održavati u postignutom napretku organiziranu stalnost rastrganog i raspršenog naroda, a s druge strane poticati političko ili barem moralno jedinstvo naroda. Pojava i afirmacija hrvatske države, promijenili su sudbinu naroda i on sada može i mora gledati u budućnost, raskinuti definitivno s posljedicama anakronog i diskreditiranog jugoslavenstva i s komunističkom i totalitarnom ideologijom koja je poražena i omražena.

Uskrnuće hrvatske države mora se kombinirati sa stvaranjem istinske demokracije i autentične pravne države. To podrazumijeva visok stupanj političke zrelosti, ne samo kod vlasti, nego kod svih građana. Svi moraju djelovati za opći interes i za opće dobro. To je još jedan izuzetan izazov za narod pritisnut nedavnom i starijom poviješću, ali i razočaran neučinkovitošću vlasti koja nije uspjela učinkovito se nositi s ekonomskom krizom niti odgovoriti na ustrajnost osvetoljubivog duha koji postoji na njegovom teritoriju i koji predstavlja na njegovim vratima stalnu prijetnju ne samo za unutarnju sigurnost, nego za integritet zemlje.

Hrvatska, ujedinjena u nevolji za vrijeme rata, ne može izbjeći raspravu o sebi, o prirodi države, o ulozi građana u državi. To posebno podrazumijeva da bude jasno utvrđena bilanca komunističke jugoslavenske prošlosti, ne samo kolektivnog mentaliteta na planu obrazovanja, materijalnog i intelektualnog razvoja, nego i loših navika naslijeđenih iz starog režima, koje se mogu nazvati laktašenje, nepotizam, oportunitizam, sebičnost, zanemarivanje nacionalnog interesa. To su ostaci bivšeg režima koji su u velikoj mjeri odgovorni za sve što je kaotično i negativno u trenutnom javnom životu. Hrvatska država je rođena u znaku dvostruke tragedije : ratne agresije i okupacije, a zatim iz podjela koje proističu iz jugoslavenske i komunističke prošlosti.

Propusti i pogreške u političkom i gospodarskom poretku su izravna posljedica 70 godina kulturne i političke balkanizacije koja se pokazala retrogradnom za Hrvate, ali i 45 godina skleroznih ideoloških lutanja na dvostrukom planu: društvenom i ekonomskom.

Danas se mora napraviti radikalni odmak od te prošlosti, čiji je očiti cilj bio da se ukloni hrvatski narod iz obitelji europskih naroda.

Hrvati nisu mogli sačuvati vlastiti identitet i slobodu drugačije osim u kontekstu vlastite države. Ubuduće, od sticanja neovisnosti i ulaskom u Europsku uniju, ne moraju više biti pasivni gledatelji nego aktivni čimbenici svoje sudbine, uništivši mit o narodu određenom na potčinjenost, progonstvo i iseljavanje.

Stoga je promjena mentaliteta istovremeno najteža i najpotrebnija. Zamah i solidarnost, u vrijeme rata, zamijenile su depresija i dezorijentacija, nedostatak civilnog društva, političke klase i institucija koje bi bile u skladu s nacionalnim težnjama i s vremenom.

Izazovi koje treba ostvariti su vrlo veliki. No, osvajanje slobode i neovisnosti bio je veliki izazov koji je postignut zahvaljujući onima koji su dali svoje živote za pravednu stvar.

Izgradnja hrvatske države ostvarena je u žurbi, a ponekad u improvizacijama, a da se ne spominje podrivanje onih koji su pasivno ili aktivno sabotirali izgradnju, te nastavljaju to činiti neki svjesno i neki drugi nesvjesno.

Vlastiti značaj hrvatske države povezuje mnoštvo Hrvata, uključujući i one koji su konstitutivno povezani s određenim susjednim državama ili sa iseljenicima na svim kontinentima. To je ono što daje posebnost hrvatskoj državi, ali i što je čini atraktivnom za one koji su fizički odvojeni. To je također razlog zašto izvandomovinstvo mora imati svoje zasluženo mjesto u javnom životu i hrvatskim institucijama.

Bilo bi neshvatljivo da građani koji njeguju svoju privrženost svojoj nacionalnoj državi, i koji su bez stalnog prebivališta u domovini, budu gore tretirani od nekih drugih građana koji u njoj žive (a nisu pripadnici hrvatskog naroda), i čija je odanost narodu i hrvatskoj državi više nego problematična, a koji ponekad i podrivaju njene temelje.

Hrvatska država mora raskrstiti s jugoslavenskom i komunističkom prošlošću, koja se pokazala toliko štetna za narod, kao što to svjedoči samo postojanje izvandomovinstva. No, prekid s praksom prisilnog progonstva uključuje dokinuće raskida s Hrvatima diljem svijeta. Budući da su država i hrvatsko izvandomovinstvo istobitni i čine povijesnu cjelinu, koja bi, nakon što je doprinijela otporu u ratu i pomogla da hrvatska država opstane u tim poteškoćama, sada trebala potaknuti nadu i napredak. No, smišljena nada u budućnost pretpostavlja da se prednost dadne svemu što spaja i okuplja a ne što dijeli i razdvaja.

Nacionalno jedinstvo postignuto u vrijeme agresije i osvajanja, treba nastaviti i danas, kako bi odgovorilo na izazove sadašnje gospodarske krize, u postignutom miru, ali i stalnoj budnosti zbog mogućeg oživljavanja prijetnji od onih koji su jos jučer htjeli izbrisati državu i hrvatski narod s europske karte.

Unatoč razočaranjima i nestrpljenju, nije vrijeme za defetizam nego za mobilizaciju zdravih snaga i nade u obećanja koje nudi ulazak u Europsku zajednicu..

To je odgovornost politike i onih koji je vode. Doista, politika djeluje u svojoj zoni koja dijeli dobro od zla, istinu od laži. To je izraz potrebe da se nađu odgovori na pitanja i kontradikcije čije rješenje se ne nalazi ni u jednoj znanosti niti u udžbenicima. Tu nema mjesta za jednostavne odgovore niti za glupe parole.

Politika je posao koji se bavi složenošću svijeta. Ne može se svesti samo na upravljanje i zahtijeva etiku odgovornosti. Budući da svijet treba humanizam, političke stranke koje odbacuju humanizam ne mogu vjerovati u čovjeka, jer za voditi politiku treba "voljeti ljude", čak i kad se od njih traži napor i žrtvovanje. Ali opet, treba da žrtvovanje traženo od drugih ili njima nametnuta ne nadilaze ona koja smo spremni nametnuti sami sebi. Zahtijevati napor od drugih, to bi trebalo biti za državnika koji odlučuje, teška bol, "patnja" koju mora i sam dijeliti, jer je to pitanje njegova političkog morala, njegova dostojanstva i politike koju primjenjuje. Istinski humanizam kod političara sastoji se u tome da se stavi na mjesto onih koji pate i koji se žrtvuju umjesto da im drži lekcije. Ta solidarnost i to poštivanje drugih, usko su povezani s domoljubljem i nacionalnim osjećajem. Imati osjećaj za državu jest : voliti ljude, zemlju, jednu određenu ideju o Hrvatskoj, njezinoj povijesti, njezinom identitetu, svega što može osigurati njenu održivost.

To podrazumijeva veliki zahtjev da se nadiđe stranački duh, duh podjele, izlaz iz klanova i frakcija. Jedini kriterij prosudbe mora biti opće dobro. Nije izdaja otvoriti se drugima, kada je to u višem interesu naroda, njegove

države i vrijednostima koje su njen temelj. Samo tako visoko poimanje države i naroda sprečava zatvaranje u jednu određenu ideologiju i omogućuje da se uzme sve ono što je drugdje učinjeno dobro, veliko i lijepo, i nije važno odakle dolazi, kada se pokaže korisnim za zemlju.

To očito odudara od prakse i stavova onih koji duboko u sebi misle da imaju pravo obračunati se s Hrvatskom kao državom, s ogorčenosću iščupati sve što je pomoglo da je oblikuje tijekom vremena i zaboravljajući one koji su dali svoje živote za svoju zemlju ili one koji su se stavili u opasnost u službi države i za slobodu svog naroda, a mnogi od njih danas su oklevetani i osuđeni na siromaštvo. Oni koji su odgovorni za ovakvo stanje, sami su se diskvalificirali i ne mogu zahtijevati da upravljaju zemljom i njenim narodom. To mogu tražiti samo oni koji dijele ideju o Hrvatskoj kakvu im srce i razum inspiriraju i koji nastoje sačuvati sve što veže naciju, hrvatski narod i državu.

Iako je danas sudbina Hrvatske vezana uz budućnost Europske zajednice, uvijek će postojati Hrvatska i Hrvati, gdje god se oni nalazili, jer jedno bez drugoga ne ide. Ova ideja, ma koliko bila jednostavna, treba neprestano na nju podsjećati. To je razlog zašto politička akcija, čak i u europskom kontekstu, treba imati za cilj ojačati nacionalnu zajednicu. To se ostvaruje kroz jačanje "participativnog društva" u svim područjima. Ideja nacije i dalje ostaje očito aktualna, uključujući i kontekst europske suradnje.

Vječna Hrvatska doživjela je svoju obnovu za vrijeme Domovinskog rata, koji je bio bitka časti, slobode, obrana vrijednosti protiv zločinačkih i genocidnih poduhvata. Godine koje prolaze ne bi trebale zaboraviti na osjećaje zahvalnosti, divljenja i poštovanja prema onima koji su se žrtvovali za ovu pobjedu i oslobođenje, a da ne spominjemo one koji još uvijek nose u svom tijelu, mislima i srcima, ožiljke rata i njegovih strahota, jer im je Hrvatska bila važnija od smrti, straha, patnje i mržnje. Boreći se protiv agresora, oživjeli su vječnu Hrvatsku. Ali obnovi države i naroda, moramo dati smisao za sadašnje i buduće generacije, kako bi prevladali poteškoće i kako bi se prilagodili novom svijetu koji se stalno mijenja.

Ni jedna bitka nije unaprijed izgubljena kad se bori za pravednu stvar. To je ono što u najtežim situacijama omogućuje da se pronađe snaga za novi napor, s tim da se prihvate kušnje, i ne šteti napor svih. Samo tako će Hrvatska živjeti, jaka i velikodušna, prema svojim kćerima i sinovima, dok je odlučna braniti svoje vrijednosti dostojanstva, slobode i identiteta, i nikada ne odričući se onog što je ona, bez obzira na vrijeme i okolnosti.

Hrvatska živi ključni, pa čak i povijesni trenutak, kako zbog ozbiljnosti i blizine opasnosti, tako isto i zbog snage očekivanja i nade.

Već mjesecima svaki dan donosi loše vijesti, a rizik je da njihova ponavljanja stvore neku vrstu ovisnosti koja podržava umor, pasivnost i obeshrabrenje.

Da bi se izišlo iz slijepe ulice aktualne politike i ekonomije, potrebno je da zdrave snage ponovo preuzmu vlast uz pomoć izbora, i to na različitim razinama, i da vladaju kako bi postigli bitni cilj: uzdignuće i obnovu zemlje.

General de Gaulle, kao poznati veliki domoljub, izjavio je u trenutku kad su najveće opasnosti pritiskale Francusku: "Postoji samo jedna fatalnost, a to je ona naroda koji nemaju snage držati se uspravno i koji legnu da bi umrli. Sudbina nacije osvaja se svaki dan u borbi protiv unutarnjih i vanjskih uzroka uništenja."

Svi oni koji čine sve napore da Hrvatska legne kako bi umrla, naći će uvijek one koji znaju što je služenje svojoj domovini i što znači otpor i ljubav prema narodu.

Pariz, 20. svibnja 2014.

U ime Predstavničkog Vijeća Ustanova i Zajednice Hrvata Francuske

Vlatko MARIĆ
Tajnik

Marc GJIDARA
Predsjednik

Le CRICCF est une association loi 1901, J.O. du 08 février 1991

Siège social: 124 rue de Bagnolet, 75020 PARIS

Correspondance : Vlatko MARIĆ, 7 rue Marie-Rose, 75014 PARIS

Tel : +33 6 88 69 84 91 (mob); 33 1 40 52 12 88 ; Fax : 33(0)1 40 52 12 92; E-mail : vlatko.maric@laposte.net; vlatko.maric@cronet.org